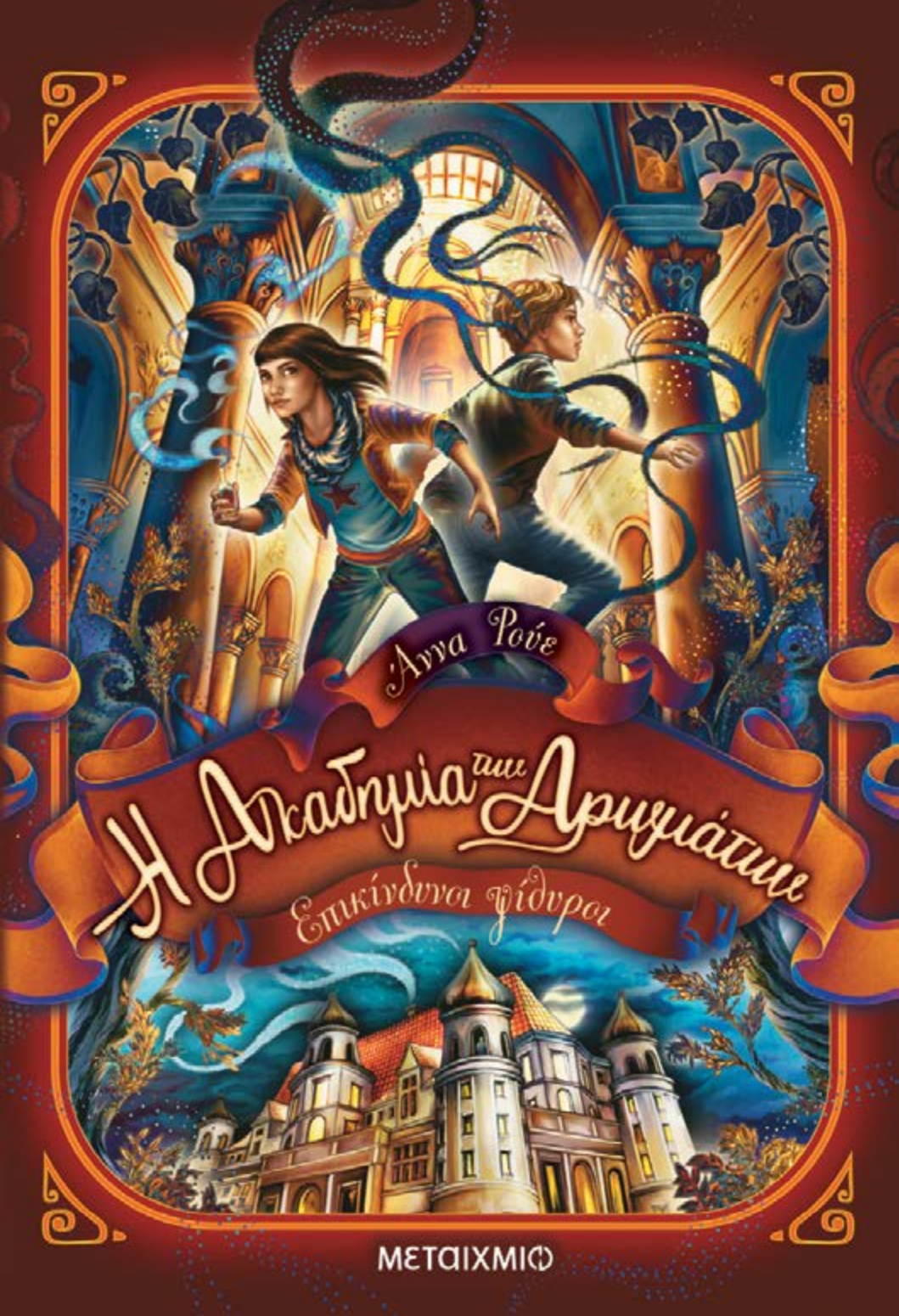

The book cover features a vibrant illustration of a boy and a girl in a fantastical, ornate interior. The girl, in the foreground, wears a blue and orange patterned tunic and a blue scarf, holding a small glowing object. The boy, behind her, is in a grey shirt and blue pants, reaching out. They are surrounded by swirling blue and gold magical energy. The background shows a grand hall with tall columns and arches. At the bottom, a large, multi-towered castle is visible under a night sky with a full moon. The entire scene is framed by a decorative orange and red border with floral motifs.

Anna Pout

Η Ακαδημία των Ενchantments
Επικίνδυνα Ήδηροα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Η Ακαδημία των Αρχαίων
Επικίνδυνα γόδια

Στον Λουκ και στον Μίλο

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2025

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ
Die Duftakademie. Gefährliches Geflüster

ΚΕΙΜΕΝΟ Anna Ruhe
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Claudia Carls
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ Θεοδωρής Τσώλης
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ Γιώτα Μπόμπου
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Ρεντουάν Αμζλάν

ISBN 978-618-03-4394-6
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84394
Κ.Ε.Π. 6186 Κ.Π. 21599

© 2023, Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
www.arena-verlag.de
© 2024, Εκδόσεις **METAIXMIO** (για την ελληνική γλώσσα)
Κατόπιν συμφωνίας με το Iris Literary Agency

Εκδόσεις **METAIXMIO**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιδίου 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία **METAIXMIO**
Ασκληπιδίου 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Άννα Ρούε

Η Ακαδημία των Δρυϊμάτων

Επικίνδυνοι γόδνοι

Εικονογράφηση: Κλαούντια Καρλς

Μετάφραση: Μαρία Μαντή

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

*Το μόνο που χρειαζόταν ήταν μεγάλα αποθέματα θάρρους.
Περισσότερο θάρρος από ό,τι διέθετα.
Τουλάχιστον ήξερα πια τι αποτελούσε τον πυρήνα μιας ροής σκέψης.
Ήταν ανίκητη, όμως μόνο όσο ήμασταν κι εμείς σε θέση
να παραμείνουμε ενάλωτοι.*

Έλλα Φρέντερικς,
Σπουδάστρια της Ακαδημίας των Αρωμάτων και fleurdiall

Πίσω από το τζάμι του αυτοκινήτου, ο κόσμος περνούσε μπροστά από τα μάτια μου. Η μαμά καθόταν στο τιμόνι αμίλητη. Από τα ηχεία ακούγονταν οι ίδιες μελωδίες που είχαμε ακούσει και την τελευταία φορά που κάναμε μαζί τη διαδρομή. Δεν ήμουν σίγουρη αν συνειδητά το έκανε ως κάποιου είδους ιεροτελεστία όλο αυτό, αλλά δε σχολίασα το παραμικρό, γιατί η μουσική πράγματι είχε τη δύναμη να φέρνει στο μυαλό μου έντονες αναμνήσεις από τη θερινή Ακαδημία και να με προετοιμάσει για την εμπειρία που με περίμενε.

Η λίστα αναπαραγωγής είχε ήδη παίξει δύο φορές ολόκληρη, μέσα στις σχεδόν πέντε ώρες που ήμασταν στο αυτοκίνητο. Στα αυτιά μου η μουσική έγινε ένας απλός ήχος στο μπαγκκράουντ κι επικεντρώθηκα στις σκέψεις μου. Από τη μία, ήμουν γεμάτη ανυπομονησία, από την άλλη, οι ίδιες παλιές ανησυχίες που κουβαλούσα εδώ και εβδομάδες συνέχιζαν να εμφανίζονται.

Σκεφτόμουν το όμορφο καλοκαίρι που είχα περάσει

στην Ακαδημία των Αρωμάτων. Την Πόλι, τον Μπεν και τους άλλους που είχα γνωρίσει εκεί. Αλλά, ταυτόχρονα, το μυαλό μου έτρεχε ξανά και ξανά στο τεστ που καθόρισε την ποιότητα του ταλέντου μου ως *sentifleur*. Το τεστ κατέληγε σε τρία πιθανά αποτελέσματα: *Fleurditect*, που σήμαινε ότι κάποιος ήταν εξαιρετικά προικισμένος, ίσως ακόμα και ικανός να διαβάζει σκέψεις. *Fleursionary*, που σήμαινε ότι μπορούσε να αισθάνεται τα συναισθήματα των άλλων σαν να ήταν δικά του. *Fleurdiall*, η πιο κοινή κατηγορία – και το αποτέλεσμα που είχα εγώ.

Δεν ήμουν παρά μόνο *fleurdiall*. Είχα ένα απλό, βασικό ταλέντο, χωρίς επιπλέον ικανότητες. Τους τελευταίους μήνες προσπαθούσα να συμβιβαστώ με αυτό και με την κατάταξη που μου είχε αποδώσει η Ακαδημία, αλλά, για να είμαι ειλικρινής, δυσκολευόμουν ακόμη, όσο και αν πάσχιζα να το ξεπεράσω.

Αναστενάζοντας, ακούμπησα το κεφάλι μου πίσω στο κάθισμα, ενώ οι εικόνες του κόσμου εξακολουθούσαν να περνούν από δίπλα μου. Τόσον καιρό ήλπιζα ότι η φοίτηση στην Ακαδημία των Αρωμάτων θα με βοηθούσε να βρω τη θέση μου στον κόσμο. Ένα δικό μου, μοναδικό μέρος. Μια θέση που θα ήταν μόνο δική μου και θα με έκανε περήφανη. Αλλά το αποτέλεσμα του τεστ δεν είχε τίποτα το ξεχωριστό. Δεν ένιωθα περηφάνια, ούτε στο ελάχιστο. Στην πραγματικότητα, το να είμαι *fleurdiall* ήταν σχεδόν συνώνυμο με τη μετριότητα.

Φυσικά οι καθηγητές μας επαναλάμβαναν συνεχώς ότι όλα τα αποτελέσματα ήταν ισάξια και ότι δεν έπρεπε

να συγκρίνουμε τον εαυτό μας με τους άλλους. Αλλά εμείς, φυσικά, κάναμε το αντίθετο. Και, φυσικά, η κατάταξη στο τεστ είχε σημασία – ανεξάρτητα από το τι έλεγε η Ακαδημία.

Αλλά υπήρχε και κάτι άλλο που δε μου ταίριαζε σε αυτήν την κατάταξη. Παρόλο που προσπαθούσα να το αποδεχτώ, δεν ένιωθα ότι το αποτέλεσμα ήταν σωστό. Δεν ήταν η θέση που μου αναλογούσε στην πραγματικότητα. Κάτι μέσα μου ένιωθε περιορισμένο, παγιδευμένο.

Αλλά τι μπορούσα να κάνω; Ακόμα κι αν δεν ήθελα αυτήν τη θέση, δεν υπήρχε άλλη για μένα. Το τεστ ήταν επίσημο. Και αν ήθελα να παραμείνω στην Ακαδημία, έπρεπε να το αποδεχτώ.

Η μαμά φρέναρε και το αυτοκίνητο σταμάτησε με έναν μικρό κραδασμό. Αμέσως επέστρεψα στην πραγματικότητα.

«Φτιάσαμε!» είπε χαμογελώντας. «Φαντάζομαι ότι είσαι ενθουσιασμένη».

Της ανταπέδωσα το χαμόγελο. «Ναι, λίγο». Άνοιξα την πόρτα, πετάχτηκα έξω και πήρα μια βαθιά ανάσα. Ο αέρας του δάσους πλημμύρισε τα πνευμόνια μου.

Σε όλη τη διαδρομή έριχνε ψιλόβροχο και ο αέρας ήταν γεμάτος με το άρωμα των βρεγμένων φύλλων και του μουσκεμένου φλοιού των δέντρων. Έκλεισα τα μάτια μου για μια στιγμή, ώστε να απορροφήσω καλύτερα το μείγμα των αρωμάτων που δήλωναν από μακριά την παρουσία της Ακαδημίας. Πόσο μου είχε λείψει αυτό το μέρος τους τελευταίους μήνες.

Επιτέλους... επιτέλους ήμουν ξανά εδώ!

Μπροστά μας απλωνόταν το δάσος με τα αιωνόβια δέντρα, που υψώνονταν πάνω από τα κεφάλια μας προς τον ουρανό. Σαν τείχη περιέβαλλαν την Ακαδημία, και αμέσως ένιωσα ασφαλής και προστατευμένη. Ανάμεσα στα κλαδιά και στο έδαφος υπήρχε μια λάμψη. Η λάμψη υπήρχε πάντα και αυτό συνέβαινε για έναν πολύ συγκεκριμένο λόγο, που μόνο όσοι είχαν λάβει πρόσκληση στην Ακαδημία Αρωμάτων γνώριζαν.

«Έλα, αγάπη μου!» Η μαμά άνοιξε το πορτ-μπαγκάζ και εγώ άρπαξα το σακίδιο και την ταξιδιωτική μου τσάντα. Περάσαμε ανάμεσα στα αυτοκίνητα του πάρκινγκ και κατευθυνθήκαμε προς τον χώρο των εγγραφών. Χαμογέλασα στη σκέψη της αγωνίας που είχα νιώσει όταν ήρθα εδώ για πρώτη φορά. Τότε, από τη νευρικότητα, δεν μπορούσα να σταθώ ήρεμη ούτε στιγμή. Κοιτούσα συνέχεια γύρω μου, προσπαθώντας να εντοπίσω τα πρώτα γνώριμα πρόσωπα.

«Έλλα!» με καλωσόρισε η κυρία Χάαγκ, από το συνηθισμένο ξύλινο κιόσκι που λειτουργούσε ως χώρος εγγραφών. «Τι χαρά που σε ξαναβλέπω!»

Της χαμογέλασα πλατιά. «Κι εγώ χαίρομαι! Χαίρομαι τρελά, για την ακρίβεια». Με αυτά τα λόγια, πήρα από τα χέρια της τον φάκελο με τα νέα μου έγγραφα.

«Αυτά είναι όλα τα σημαντικά έγγραφα για τη φετινή περίοδο, και ειδικά ο καινούριος χάρτης της Ακαδημίας. Όπως πάντα, προσοχή να μην τον χάσεις! Είναι ζωτικής σημασίας». Η κυρία Χάαγκ με κοίταξε αυστηρά πάνω

από τα γυαλιά της, χωρίς να αλλάξει έκφραση. Και αυτό το «ζωτικής σημασίας» το εννοούσε απολύτως σοβαρά.

Ένευσα γρήγορα για να της δείξω ότι καταλάβαινα. Φυσικά, δεν υπήρχε περίπτωση να χάσω τον χάρτη. Ήταν το μόνο που μας βοηθούσε να προσανατολιστούμε στον Λαβύρινθο κάτω από την Ακαδημία. Τον παλιό χάρτη έπρεπε να τον παραδώσουμε μετά τη θερινή περίοδο, γιατί οι υπόγειες σήραγγες άλλαζαν κάθε χρόνο. Ανυπομονούσα να δω ποιες διαδρομές και αίθουσες είχαν στενέψει ή μεγαλώσει αυτούς τους τελευταίους μήνες – ή αν κάποιες είχαν εξαφανιστεί εντελώς. Η υπόγεια Ακαδημία ήταν πραγματικό μυστήριο.

«Προχώρα, Έλλα!» Η Μίριαμ με έσπρωξε ελαφρά από πίσω μου, ανυπομονώντας να πάρει κι εκείνη τα χαρτιά της.

Αποχαιρέτησα την κυρία Χάαγκ και ξεκίνησα με τη μαμά προς την αίθουσα εκδηλώσεων, όπου σε μισή ώρα θα γινόταν η τελετή υποδοχής. Της είχα υποσχεθεί να της δείξω πριν φύγει την εστία όπου θα έμενα. Η τελετή καλωσορίσματος ήταν μόνο για τους γονείς των παιδιών που έρχονταν για πρώτη φορά. Η μαμά, όσο κι αν ήθελε, δε θα μπορούσε να παρευρεθεί. Έτσι, της έκανα τη χάρη να της δείξω τουλάχιστον το δωμάτιό μου, ώστε να μην ανησυχεί πολύ. Η φθινοπωρινή κατασκήνωση δυστυχώς διαρκούσε πολύ λιγότερο από την καλοκαιρινή.

«Έχει μεγαλώσει κι άλλο ο χώρος από την τελευταία φορά;» Η μαμά κοίταξε γύρω της έκπληκτη, καθώς περνούσαμε δίπλα από τα ξύλινα τροχόσπιτα, την τεράστια

σκηνή και τα πολλά δεντρόσιπα. Εξηγώντας της τα πάντα, ένιωθα περήφανη. Είχα γίνει κι εγώ μέρος αυτού του κόσμου. Ήμουν πια σπουδάστρια της Ακαδημίας Αρωμάτων, κάτι που ονειρευόμουν για χρόνια. Πέρασα πέντε ολόκληρα χρόνια ελπίζοντας ότι μια μέρα το όνειρο θα γινόταν πραγματικότητα.

Και τώρα είχε γίνει.

«Έλλα!» Η Λιν, που ήταν στην ίδια τάξη μ' εμένα, μου φώναξε από μακριά. Της έγνεψα και τότε είδα και τον Μπεν, που μου χαμογέλασε από την άλλη άκρη του ξέφωτου. Χωρίς να το σκεφτώ, έτρεξα κοντά του και τον αγκάλιασα.

Εκείνος ανταπέδωσε αμήχανα και καθάρισε τον λαιμό του. «Ε, καλώς ήρθες» είπε μόνο.

Χαμογέλασα και τον άφησα γρήγορα, συνειδητοποιώντας ότι η ενθουσιώδης αντίδρασή μου τον είχε φέρει σε δύσκολη θέση. Ήταν παράξενο, αφού τους τελευ-

ταίους μήνες μιλούσαμε σχεδόν καθημερινά και ανταλλάσσαμε τα νέα μας. Τον τελευταίο καιρό μπορεί να είχα μάθει περισσότερα για εκείνον από όσα είχα μάθει εδώ στην τελευταία περίοδο της κατασκήνωσης. Παρ' όλα αυτά, έκανα ένα βήμα πίσω και τον χτύπησα φιλικά στον ώμο.

«Ε... αποδώ η μαμά μου».

Η μαμά σήκωσε το χέρι για να τον χαιρετήσει, και ο Μπεν απάντησε ευγενικά: «Γεια σας, κυρία Φρέντρικς».

«Είδες την Πόλι;» τον ρώτησα.

«Όχι ακόμη».

«Οκεί, τότε θα τα πούμε στην αίθουσα εκδηλώσεων. Πρέπει να δείξω πρώτα το δεντρόσπιτο στη μαμά». Τον αποχαιρέτησα και τράβηξα τη μαμά μαζί μου να προχωρήσουμε.

Κατευθυνθήκαμε προς το δεντρόσπιτο όπου είχα μείνει το καλοκαίρι. Η ξύλινη σκάλα τυλιγόταν γύρω από τον κορμό, φτάνοντας ψηλά, σχεδόν στην κορυφή του δέντρου. Οι σκάλες ήταν ακόμη γλιστερές από τη βροχή και μύριζαν έντονα υγρό ξύλο και δάσος. Ανέπνευσα βαθιά το άρωμα και αμέσως ένιωσα σαν στο σπίτι μου.

Το κλειδί, όπως πάντα, κόλλησε λίγο, αλλά τελικά η πόρτα άνοιξε με ένα τρίζιμο. Την ίδια στιγμή, άκουσα τη μαμά να αναφωνεί με έκπληξη. Μέσα, όλα ήταν ακριβώς όπως τα είχα αφήσει το καλοκαίρι. Τίποτα δεν είχε αλλάξει: η κουκέτα που μοιραζόμουν με την Πόλι, το μικροσκοπικό τραπέζι με τις δύο καρέκλες και η πόρτα που οδηγούσε στο μικρό μας μπάνιο. Παρά τη στενότη-

τα του χώρου, ήταν το πιο όμορφο δωμάτιο στο οποίο είχα μείνει ποτέ. Αλλά αυτό οφειλόταν σίγουρα και στο γεγονός ότι το μοιραζόμουν με την Πόλι.

«Ουάου!» έκανε η μαμά κάνοντας μια στροφή για να δει τριγύρω. «Κι εμένα θα μου άρεσε κάτι τέτοιο στην ηλικία σου. Είναι πολύ όμορφα εδώ».

«Νιώθεις τώρα καλύτερα, που βλέπεις πόσο υπέροχο είναι;» τη ρώτησα.

Η μαμά έκανε ένα βήμα πιο κοντά και με πήρε αγκαλιά. «Λίγο» μουρμούρισε, αλλά με άφησε αμέσως και αντί γι' αυτό, μου έστρωσε μια τούφα από τα μαλλιά πίσω από το αυτί. «Δυστυχώς, δεν μπορώ να σου απαγορεύσω να έρθεις σε αυτή την κατασκήνωση... ή μήπως μπορώ;» Ένα υποκριτικά ελπιδοφόρο χαμόγελο φάνηκε στο πρόσωπό της.

Όπως ήταν αναμενόμενο, απλώς κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά.

Παρόλο που τίποτα δε θα με έκανε να αλλάξω γνώμη για την εκπαίδευσή μου εδώ, καταλάβαινα τη μαμά. Στην καλοκαιρινή κατασκήνωση είχαν συμβεί πολύ περισσότερα από όσα μπορούσα να της πω. Είχαμε εγκλωβιστεί –μαζί με την Πόλι και τον Μπεν– σε μια ερημική δασική τοποθεσία μιας μυστικής σέκτας και καταφέραμε να αποδράσουμε κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή.

Ευτυχώς, η μαμά γνώριζε μόνο τα βασικά. Όλο αυτό θα έπεφτε βαρύ σε οποιονδήποτε γονιό που έπαιρνε στα σοβαρά τον ρόλο του. Παρ' όλα αυτά, η μαμά με άφησε να επιστρέψω εδώ, ενώ σίγουρα μέσα της πέθαινε από

την αγωνία της. Και γι' αυτό της ήμουν πραγματικά ευγνώμων.

Αφού ξεφύσηξε τουλάχιστον εκατό φορές, τελικά με αποχαιρέτησε, και εγώ ξεκίνησα για την αίθουσα εκδηλώσεων.

Το φως από τον γυάλινο θόλο, που εκτεινόταν πάνω από την είσοδο της υπόγειας Ακαδημίας, έλαμπε πάνω στο δασικό τοπίο. Με τραβούσε σαν μαγνήτης, όπως το φως της λάμπας προσελκύει ένα έντομο τη νύχτα. Οι περισσότεροι μαθητές ακόμη κατέφταναν ή αποχαιρέτούσαν τις οικογένειές τους, όταν κατευθύνθηκα προς την πέτρινη σκάλα, κοντά στον γυάλινο θόλο, που οδηγούσε κάτω από το έδαφος. Αυτός ο θόλος ήταν ο λόγος που η Ακαδημία, πάνω από το έδαφος, φαινόταν να λάμπει συνέχεια. Ήταν σαν ένας τεράστιος γυάλινος λαμπτήρας, στημένος στη μέση ενός ξέφωτου, κάπου στο πουθενά.

«Να σε!» άκουσα πίσω μου τη φωνή που αγαπούσα περισσότερο, και από τον ενθουσιασμό μου παραλίγο να σκοντάψω.

«Πόλι!» φώναξα και περίμενα να με πλησιάσει, ώστε να την αγκαλιάσω ακόμα πιο σφιχτά απ' ό,τι τον Μπεν. Ευτυχώς, σε αντίθεση με τον Μπεν, η Πόλι ανταπέδωσε την αγκαλιά μου με την ίδια ένταση.

«Τώρα έφτασες;» τη ρώτησα, κοιτώντας το σακίδιό της, που ακόμη κρεμόταν στην πλάτη της.

«Ναι! Πέσαμε σε μποτιλιάρισμα και ξεκινήσαμε αργά, γιατί ο Φάρις χρειάζεται αιώνες για να πακετάρει. Αλλά

ο μπαμπάς κατάφερε να μας φέρει σχεδόν στην ώρα μας». Χαμογέλασα. Η Πόλι λάτρευε τα μεγαλύτερα αδέρφια της, αλλά ήξερα καλά ότι χαιρόταν όταν μπορούσε να πάρει μια μικρή ανάσα από εκείνα.

Πίσω μας, η σκάλα γέμιζε κόσμο, οπότε συνεχίσαμε να περπατάμε – μην τυχόν και μας κατηγορούσε κανείς ότι στεκόμασταν μέσα στη μέση και κλείναμε τον δρόμο. Μόλις φτάσαμε κάτω, μας τύλιξε ένα μείγμα από εκατοντάδες αρώματα που διεκδικούσαν την προσοχή μας. Αυτό το χαοτικό συνονθύλευμα αρωμάτων το είχα ζήσει μόνο εδώ, στην Ακαδημία των Αρωμάτων.

Η αίθουσα εκδηλώσεων ήταν ένας χώρος τεράστιος, έμοιαζε σαν να είχαν ενωθεί πολλά σαλόνια μαζί. Ένα άρωμα από πεύκο και καρυδέλαιο, αναμεμειγμένο με νότες από κρίνα, τσίχλα μέντας, ρίζα βιολέτας, αμύγδαλο και γαρύφαλλο με τύλιξε σαν κύμα. Γύρισα προς την Πόλι, που μου έκλεισε το μάτι. Τα μάγουλά της ήταν αναψοκοκκινισμένα, τα μάτια της έλαμπαν, ολόκληρο το πρόσωπό της έμοιαζε να ακτινοβολεί σαν χριστουγεννιάτικη μπάλα. Το χαμόγελό μου πρέπει να είχε φτάσει από το ένα αυτί ως το άλλο.

Με κάθε βήμα που έκανα μέσα στην αίθουσα, ρουφούσα και μια νέα μυρωδιά.

Στις καρέκλες, που ήταν παραταγμένες ανάμεσα στις φλοράλ ταπετσαρίες και τις χρυσές κορνίζες, κάθονταν ήδη οι συμμαθητές μου. Η Πόλι εντόπισε τον Μπεν και άρχισε να με τραβάει ανάμεσα από τις σειρές, κάτω από τον γυάλινο θόλο, για να φτάσουμε κοντά του.

«Γεια σου, Μπεν!» του φώναξε και τον αγκάλιασε, όπως είχα κάνει κι εγώ νωρίτερα.

«Επιτέλους ήρθατε» μουρμούρισε αυτός μέσα από την αγκαλιά της Πόλι.

Αν και η στάση του ήταν ακόμη κάπως άκαμπτη, μπορούσα να διακρίνω ότι χαιρόταν εξίσου με εμάς.

«Έλα, μην είσαι τόσο τοιτωμένος!» Η Πόλι χαμογέλασε και τον χτύπησε φιλικά στον ώμο. «Είσαι εδώ τώρα, μαζί μας!»

Ο Μπεν αναστέναξε. «Ναι, ευτυχώς. Ούτε μία μέρα παραπάνω δε θα άντεχα στο σπίτι».

Ξεροκατάπια ακούγοντας την απάντησή του, αφού ήξερα πολύ καλά ότι είχε αμέτρητα προβλήματα με τον πατέρα του – κι ας απέφευγε όσο μπορούσε να μιλάει γι' αυτό. Όμως, όταν η Πόλι τον σκούνησε ελαφρά στο πλάι, χαμογέλασε αχνά.

Σιγά σιγά η αίθουσα εκδηλώσεων γέμιζε και στο αναλόγιο μπροστά μας εντόπισα τη διευθύντριά μας: τη Λούτσι Άλβενσταϊν. Η Λούτσι στεκόταν δίπλα στην κυρία Γιλμάζ, την αναπληρώτριά της, και τον κύριο Μάλντερ, τον καθηγητή μας στην Ανάλυση Αρωμάτων. Εκεί ήταν και η κυρία Έρικσον, η καθηγήτριά μας για την παρασκευή αρωμάτων, που μιλούσε με έναν άντρα που δεν είχε διδάξει στην Ακαδημία το προηγούμενο εξάμηνο.

Συνέχισα να περιφέρω το βλέμμα μου στην αίθουσα και έγνεψα σε πολλά γνώριμα πρόσωπα γύρω μου. Επιτέλους, κάθε καρέκλα γέμισε και η τελετή υποδοχής ξεκίνησε.

«Καλώς ήρθατε!» ακούστηκε η φωνή της Λούτσι στην αίθουσα.

Αμέσως επικράτησε σιωπή, και όχι μόνο εγώ αλλά και όλοι γύρω μου στρέψαμε την προσοχή μας στη διευθύντριά μας. Η Λούτσι φαινόταν ακριβώς όπως την τελευταία φορά που την είχα δει. Με τα καστανά της μαλλιά ως το πηγούνι, το κομψό κοστούμι και τα ψηλά τακούνια, έδειχνε πολύ ώριμη, παρόλο που ήταν μόλις λίγα χρόνια μεγαλύτερη από εμένα.

Στο μυαλό μου υπήρχε ακόμη η Λούτσι που ήξερα από παλιά. Αυτή που φορούσε αθλητικά παπούτσια και φούτερ με κουκούλα, και που συχνά φανταζόμουν κρυφά ως μεγάλη μου αδελφή. Όμως, το κορίτσι εκείνο είχε πάψει να υπάρχει προ πολλού. Τώρα διηύθυνε την Ακαδημία των Αρωμάτων και έπρεπε να τη μοιράζομαι με όλους τους άλλους εδώ.

«Είμαι πολύ χαρούμενη που σας ξαναβλέπω όλους και που σας καλωσορίζω στη φθινοπωρινή κατασκήνωση και το δεύτερο εκπαιδευτικό εξάμηνο της χρονιάς» συνέχισε η Λούτσι. «Νέους *sentifleurs* θα καλωσορίσουμε ξανά το καλοκαίρι, αλλά έχουμε έναν νέο καθηγητή και επίσης μια νέα υπεύθυνη της κατασκήνωσης. Θα ξεκινήσω, όμως, με το λιγότερο συναρπαστικό νέο: οι δευτεροετείς θα έχουν μερικά καινούρια μαθήματα. Ένα από αυτά θα το διδάσκω εγώ. Στη φθινοπωρινή περίοδο διδάσκω *Εκπαίδευση των αισθήσεων*. Ανυπομονώ να εξερευνήσουμε μαζί τις προκλήσεις αυτού του τομέα».

Η Λούτσι γύρισε και κάλεσε κοντά της μια ψηλόλιγνη γυναίκα που φορούσε φόρμα εργασίας.

«Και τώρα, περνάμε στη νέα υπεύθυνη της κατασκήνωσης. Καλώς μας ήρθες, Άλμπι Ίβερσεν! Η Άλμπι και εγώ γνωριστήκαμε σε ένα από τα ταξίδια μου και γι' αυτό χαίρομαι ιδιαίτερα που πλέον θα εμπιστευόμαστε σε εκείνη τη διαχείριση του σχολικού μας χώρου. Ο Χάρντι Χέλβεγκ μας είχε τρομοκρατήσει το καλοκαίρι και...»

Μερικά καταπιεσμένα γέλια ακούστηκαν στην αίθουσα και ακόμα και η νέα μας υπεύθυνη, η κυρία Ίβερσεν, χαμογέλασε. Στεκόταν ακίνητη, με τα πόδια ανοιχτά, τα σκούρα μαλλιά της κουρεμένα κοντά και μια αίσθηση αυτοπεποίθησης να εκπέμπεται από κάθε πόρο του δέρματός της. Μου άρεσε με την πρώτη ματιά και μέσα μου ευχήθηκα να σταθεί αντάξια της αρχικής μου συμπάθειας.

«Μπορώ να σας υποσχεθώ ότι με την κυρία Ίβερσεν ξεκινά μια καλύτερη εποχή για την κατασκήνωση» συνέχισε η Λούτσι. «Όλοι μας μάθαμε πολλά αυτό το καλοκαίρι, νομίζω».

Χειροκροτήματα γέμισαν την αίθουσα, μέχρι που η Λούτσι, χαμογελώντας, κάλεσε μπροστά έναν ξανθό άντρα.

«Και τώρα, ας καλωσορίσουμε τον κύριο Γιάνσεν!»

Ένα νέο κύμα χειροκροτημάτων ξέσπασε, και τον αναγνώρισα αμέσως. Μα, αυτός ήταν ο Λέον! Ο μεγάλος αδερφός του Ματς, του φίλου της Λούτσι.

Ο Λέον ήταν εκείνος που –πριν από πέντε χρόνια ακριβώς– μαζί με τη Λούτσι και τους άλλους, με είχε σώσει

από την αιχμαλωσία μου από τον Έντγκαρ ντε Ριτομόντ και με είχε οδηγήσει με ασφάλεια πίσω στο σπίτι.

Όλο αυτό είχε συμβεί μετά το Τουρνουά των Χιλίων Εκλεκτών και ήταν η χειρότερη εμπειρία της ζωής μου. Ακόμα κι αν είχε περάσει καιρός, θα του ήμουν πάντα ευγνώμων και χαιρόμουν που τον έβλεπα ξανά εδώ.

Χαμογέλασα κρυφά. Ο Λέον είχε μεγαλώσει, αλλά εξακολουθούσε να μοιάζει με το αγόρι που ήξερα τότε. Τα ξανθά του μαλλιά ήταν περιποιημένα, τα ρούχα του χωρίς ούτε μία τσάκιση, και από το πουκάμισο μέχρι τα παπούτσια, όλα ήταν άψογα συνδυασμένα. Ήταν ξεκάθαρο πως η εξωτερική του εμφάνιση εξακολουθούσε να έχει μεγάλη σημασία για εκείνον.

«Ο κύριος Γιάνσεν και εγώ γνωρίζομαστε εδώ και αρκετά χρόνια» συνέχισε η Λούτσι. «Αρχικά βοήθησε στην ίδρυση του γαλλικού μας παραρτήματος στο Παρίσι, της Académie des Senteurs. Αλλά τώρα αποφάσισε να φύγει οριστικά από τη Γαλλία και έτσι, με χαρά σας ανακοινώνω ότι θα τον έχουμε ως νέο καθηγητή στο μάθημα *Ιστορία της αρωματικής μαγείας!*»

Η Πόλι με σκούνησε με μια έκφραση απόλυτης έκπληξης.

«Ιστορία; Και εδώ; Σοβαρά τώρα;»

Ανασήκωσα τους ώμους μου αδιάφορα, χωρίς να είμαι σίγουρη ότι αυτό το μάθημα θα ήταν πράγματι σημαντικό για την εκπαίδευση των sentifleurs. Δεν υπήρχαν μαγικά αρώματα εδώ και πολύ καιρό, σωστά; Ή μήπως υπήρχαν;

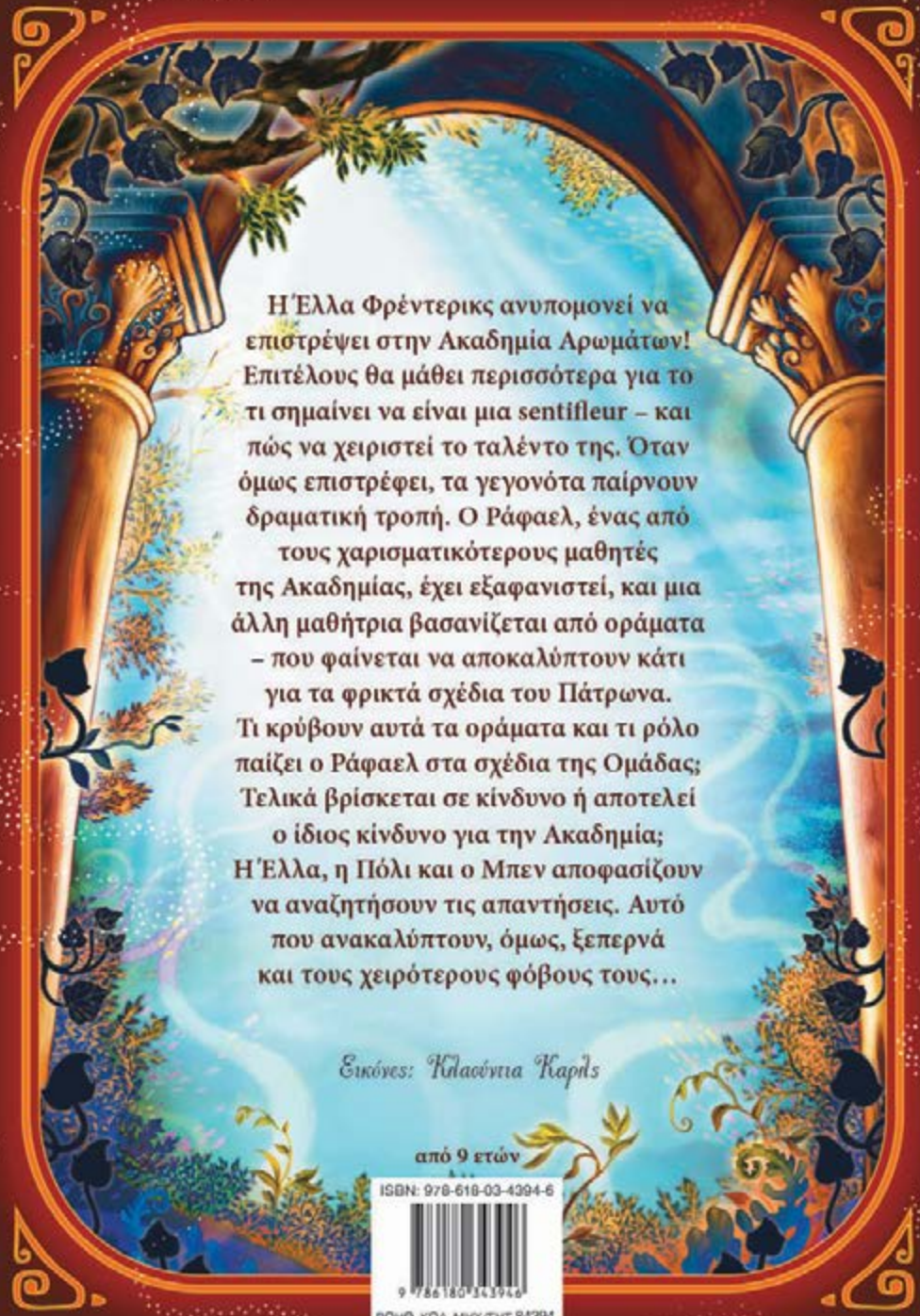
Για να είμαι ειλικρινής, δεν είχα καμία όρεξη να ασχοληθώ ξανά με τους παλιούς «Αιώνιους» τους «Γαλαζοαίματους» ή τη μοχθηρή δυναστεία των Ντε Ριτισμόντ.

Αλλά ήξερα πως ήταν σημαντικό να γνωρίζει κανείς το παρελθόν για να μη δει τα λάθη περασμένων αιώνων να επαναλαμβάνονται.

Αναρωτήθηκα αν μπορούσα να πάρω απαλλαγή από το μάθημα της Ιστορίας, αλλά αμέσως εγκατέλειψα την ιδέα.

Δεν ήμουν εδώ για να αποφεύγω τα μαθήματα.

Ωραία λοιπόν, καλά αρχίζαμε...

Η Έλλα Φρέντερικς ανυπομονεί να επιστρέψει στην Ακαδημία Αρωμάτων! Επιτέλους θα μάθει περισσότερα για το τι σημαίνει να είναι μια *sentifleur* – και πώς να χειριστεί το ταλέντο της. Όταν όμως επιστρέφει, τα γεγονότα παίρνουν δραματική τροπή. Ο Ράφαελ, ένας από τους χαρισματικότερους μαθητές της Ακαδημίας, έχει εξαφανιστεί, και μια άλλη μαθήτρια βασανίζεται από οράματα – που φαίνεται να αποκαλύπτουν κάτι για τα φρικτά σχέδια του Πάτρωνα. Τι κρύβουν αυτά τα οράματα και τι ρόλο παίζει ο Ράφαελ στα σχέδια της Ομάδας; Τελικά βρίσκεται σε κίνδυνο ή αποτελεί ο ίδιος κίνδυνο για την Ακαδημία; Η Έλλα, η Πόλι και ο Μπεν αποφασίζουν να αναζητήσουν τις απαντήσεις. Αυτό που ανακαλύπτουν, όμως, ξεπερνά και τους χειρότερους φόβους τους...

Εικόνες: Κλαούντια Καρλς

από 9 ετών

ISBN: 978-618-03-4394-6

9 786180 343946

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΙΚΡΟΣ/ΣΗΣ 84394

metaixmio.gr